Дайте землі мені смужку єдину,-
Чи забагато, брати мої милі?
Дайте хоч брилу, і постать людини,
Вільної духом, поставте на брилі,-
Зараз же я покажу вам увіч,
Що в тої постаті — двоє облич.

Дайте-но зірку мені найяснішу,
Сяйвом злотистим сповиту комету,-
Хай пролітає над пущами в тишу,
Ставши для Польщі за смертну прикмету,-
Зразу ж зберу свою міць потайну,
Крила розкину — і зірки сягну.

Браття! Коли я хилюся в молитві,
Молячись богу за люд, за вітчизну,-
Начебто чую, як кличуть у битву
Рицарі, ворога гонячи грізно.
Бути отам. Путь по зорях знайду.
Зорі ж глузливо питають — де йду?

Зорі холодні, світів чортовиння!
Ваша невіра мене забиває...
Ходжу і так я, вже повен шаління,
Всюди говорю, що край наш палає,
Кидаю скрізь, мов свідоцтво, вогні,-
Ні, то лиш серце палає в мені!..

1846